

— Идатъ! — извика той.

Сепна се сестра му; младитѣ се изправиха съ букети отъ неувѣхки въ ржце и отпавиха погледъ къмъ мърналия се файтонъ.

— Тѣ сж! — продума Боянъ Андреевъ и всички тръгнаха да ги посрѣщнатъ. Файтона се мъркаше като сѣнка по бѣлналия се друмъ; конетѣ едва се забелязваха; ала личеше, че и тѣ като да разбиратъ, че къмъ ожиданото мѣсто наближаватъ и колкото по-приближаваха — толкова по-усилѣха своя бѣгъ.

Слънцето скланияше къмъ заходъ; полята замислено мълчаха и взе да се дочува тътена на колелетата. Младитѣ вече вѣеха бѣли кърпички и въ файтона нѣкой заразвѣва бѣлъ ржченикъ.

Посрещачи и гости се разбраха.

И до като Койка приготи букетъ да го поднесе на гоститѣ — файтона се възпрѣ предъ тѣхъ.

Пръвъ отъ файтона слѣзе бащата на Боянъ Андреевъ.

Той е едъръ мъжъ, надебелѣлъ, ала пѣргавъ и съ живи засмѣни очи. Нѣкога преди години е билъ сжщински Боянъ. Ала сега годинкитѣ сж осланили коса и мустаци, набръчкали сж лицето. Следъ него слѣзе жена му, негова пора, но много по състарена отъ него и се разцѣлуваха съ посрещачитѣ.

— Толкова далечъ! — се чудѣше Боянова баща... А бе Петре, — обърна се той къмъ Габара, — бива посрещане ама чакъ до тукъ!

— Добри гости отъ далечъ се посрѣщатъ, Андрея, — отвърна Габара.

-- Ха-ха-ха! — се смѣеше съ гърлестъ гласъ Андрея и стискаше съ две ржце ржката на стария си приятель.

— Хайде жени, — се обърна Петъръ Габара къмъ старитѣ, — качете се на файтона и карайте по-излеко, а ние полекичка ще вървимъ — Андрея казва, че е далечъ,